

Хвала ти за црнину којом је мајка кћер даривала; за кржаве кошуље по којима је синове познала; за незнане гробове; за тужбалице; за иконе што се претекле ножу; за име што се не даје но наслеђује, за име што у четири генерације ни век не поживи...

Хвала ти, Господе, за сваку муку, лако је и поднети и понети, знамење је то!

На рукама рода мог нема крви, лако ћеш нас Господе по образу познати, но чиме ће ти се представити они што осим крви рода мојега- ничег друго немају?!

Они што им од костију рода мог земља зри, јауче, кука...

Они што су живе у јаме, мртве у реке, недоклане у поља, нестасале да најниже гране врба дохвате- на највише гране...

Они што им се дани могу логорима звати: понедељак- Јасеновац; уторак- Јастребарско; среда- Градина; четвртак- Паг; петак- Јадовно, субота- Лепоглава; недеља- Лобор.

Мањка дана, логора на претек.

Свега осим Срба на претек...

Шта ће ти рећи, Господе, зашто су спалили цркве и манастире, и људе у њима?!

Вечна Литургија тек причешћених и спаљених...

Славе звери. Ако их и не славе- ћуте, нека су реке још кржаве само нека теку...

Хвала ти, Господе, за сву муку рода мојега, презро бих себе да сам за шта крив осим што сам Србин- дете завета!

Спокојан сам што не знам где су ми гробови праотаца, лакше ми је живети да их тражим но да тајим нечије гробове на својим ливадама.

Боље на своје не знам него да туђе ћутим...

А, ћуте, Господе, заурлају у трансу о данима крви, о јутру „Олује“ кад су махнито јурнули на оно што се сувише најивело за Србина.

Славе слободу!

Слобода је ваљда то кад нема ништа људско у теби па похараш све где налетиш на човека?!

Где је деди шта замакло у збегове па допало унуцима да намире зло.

Славе „Олују“ а корен би им лахор потргао, јер где да се корен заметне у земљи пуној крви?!

За шта да се дохвати до за српске кости?!

Чиме да проговори до језиком вриска и ропца?!

Где да погледају а да нису јаме и вртаче?!

Којег хлада да се дохвате а да гране нису повијене до земље?!

Којој победи да се радују а да „побеђенима“ нису ишли на славе, рођења, дворења...

Са којег прага да наздраве а да Срби нису стрчали на мобу?!

На који праг да стану и покажу да се нису ђаволу на мобу одазвали?!

Славе „Олују“, Господе, дане кад су ослобођени од човека у себи сатрли све где су на човека наишли!

Што још није оца ожалило преклали су да их жале они што ће им име наследити...

Славе „Олују“, дане кад су мртви живе тражили по збеговима, кад су живи проклињали што су претекли...

Хвала ти, Господе, за сваку муку, лако је и поднети и понети, знамење је то!

На рукама рода мог нема крви, лако ћеш нас Господе по образу познати, но чиме ће ти се представити они што осим крви рода мојега- ничег друго немају?!

Ни гробова Срба да ти их покажу, ни реке, јаме, ливаде...да порекну како гробови нису...

(ИН4С)